

Dz.U.84.61.314 - tekst pierwotny
Dz.U.84.61.314

KONWENCJA

o zachowaniu żywych zasobów morskich

Antarktyki,

sporządzona w Canberrze dnia 20 maja 1980 r.

(Dz. U. z dnia 31 grudnia 1984 r.)

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

RADA PAŃSTWA
POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 20 maja 1980r. sporządzona została w Canberrze Konwencja o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją Rada Państwa uznała ją i uznaje za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych; oświadcza, że wymieniona konwencja jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, oraz przyrzeka, że będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

Dano w Warszawie dnia 19 grudnia 1983r.

(Tekst konwencji zawiera załącznik do niniejszego numeru).

ZAŁĄCZNIK

KONWENCJA

o zachowaniu żywych zasobów morskich Antarktyki,

sporządzona w Canberrze dnia 20 maja 1980 r.

Umawiające się Strony,

uznając ważność ochrony środowiska naturalnego i zachowania integralności ekosystemu mórz otaczających Antarktydę,

biorąc pod uwagę skupienie żywych zasobów morskich w wodach Antarktyki oraz zwiększone zainteresowanie możliwościami wykorzystania tych zasobów jako źródła białka,

świadome pilnej konieczności zapewnienia zachowania żywych zasobów morskich Antarktyki,

uważając za niezbędne rozszerzenie wiedzy o morskim ekosystemie Antarktyki i jego składnikach w celu umożliwienia podejmowania decyzji o ich wykorzystaniu na podstawie miarodajnych informacji naukowych,

przekonane, że zachowanie żywych zasobów morskich Antarktyki wymaga współpracy międzynarodowej z odpowiednim uwzględnieniem postanowień Układu w sprawie Antarktydy oraz z czynnym współudziałem wszystkich państw prowadzących działalność badawczą lub eksploatacyjną wód Antarktyki,

uznając główną odpowiedzialność Stron Konsultatywnych Układu w sprawie Antarktydy za ochronę i zachowanie antarktycznego środowiska naturalnego, w szczególności ich odpowiedzialność wynikającą z artykułu IX, punkt 1 lit. f) Układu w sprawie Antarktydy, dotyczącą ochrony i zachowania żywych zasobów Antarktyki,

przypominając o podjętych już przez Strony Konsultatywne Układu w sprawie Antarktydy działaniach obejmujących w szczególności uzgodnione środki zachowania fauny i flory Antarktyki, jak również postanowienia Konwencji o ochronie fok antarktycznych,

mając na względzie troskę o zachowanie żywych zasobów morskich Antarktyki, wyrażoną na dziewiątym spotkaniu konsultacyjnym przez Strony Konsultatywne Układu w sprawie Antarktydy oraz znaczenie postanowień Zalecenia IX - 2, które doprowadziło do przyjęcia niniejszej konwencji,

przekonane, że wykorzystanie wód otaczających kontynent Antarktydy wyłącznie w celach pokojowych oraz zapobieżenie, aby nie stały się one przyczyną lub przedmiotem nieporozumień międzynarodowych, odpowiada interesom całej ludzkości,

uznając, w świetle powyższego, że jest pożądane utworzenie odpowiedniego mechanizmu do wydawania zaleceń, popierania poczynań, podejmowania decyzji i koordynacji środków oraz badań naukowych niezbędnych do zapewnienia ochrony morskich organizmów żywych Antarktyki,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł I

1. Niniejsza konwencja ma zastosowanie do antarktycznych żywych zasobów morskich obszaru leżącego na południe od 60o szerokości geograficznej południowej oraz do antarktycznych żywych zasobów morskich obszaru znajdującego się pomiędzy tą szerokością a konwergencją antarktyczną, które stanowią część morskiego ekosystemu Antarktyki.
2. Określenie "żywe zasoby morskie Antarktyki" oznacza populacje ryb, mięczaków, skorupiaków oraz wszystkie inne gatunki żywych organizmów, włącznie z ptakami występującymi na południe od konwergencji antarktycznej.
3. Określenie "morski ekosystem Antarktyki" oznacza całokształt powiązań żywych zasobów morskich Antarktyki, wzajemnych i z otaczającym środowiskiem fizycznym.
4. Konwergencją antarktyczną jest linia łącząca następujące punkty, leżące na równoleżnikach szerokości geograficznej i południkach długości geograficznej: 50oS, 0o; 50oS, 30oE; 45oS, 30oE; 45oS, 80oE; 55oS, 80oE; 55oS, 150oE; 60oS, 150oE; 60oS, 50oW; 50oS, 50oW; 50oS, 0o.

Artykuł II

1. Celem niniejszej konwencji jest zachowanie żywych zasobów morskich Antarktyki.
2. W rozumieniu niniejszej konwencji określenie "zachowanie" obejmuje racjonalne wykorzystanie.
3. Wszelkie połowy i związana z nimi działalność na obszarze objętym niniejszą konwencją będą wykonywane zgodnie z postanowieniami niniejszej konwencji oraz z następującymi zasadami zachowania:
 - a) zapobiegania spadkowi liczebności jakiegokolwiek odławianej populacji do poziomu granicznego, zapewniającego stałe jej uzupełnianie; w tym celu nie należy dopuszczać do spadku liczebności populacji poniżej poziomu zbliżonego do tego, który gwarantuje najwyższy roczny przyrost netto;

b) utrzymania wzajemnych powiązań ekologicznych między populacjami odławianymi a zależnymi od nich i powiązanych z nimi populacjami żywych zasobów morskich Antarktyki oraz odtwarzania populacji odłowionych do poziomu określonego pod lit. a) oraz

c) zapobiegania zmianom lub minimalizowania ryzyka zmian w ekosystemie morskim, potencjalnie nieodwracalnych w ciągu dwóch lub trzech dziesięcioleci, biorąc pod uwagę obecny stan wiedzy o bezpośrednim i pośrednim oddziaływaniu połowów, wpływie wprowadzania obcych gatunków, o skutkach związanej z tym działalności dla ekosystemu morskiego i o następstwach zmian w środowisku naturalnym, w celu umożliwienia długotrwałego zachowania żywych zasobów morskich Antarktyki.

Artykuł III

Umawiające się Strony, niezależnie od tego, czy są Stronami Układu w sprawie Antarktydy, uzgadniają, że na obszarze działania Układu w sprawie Antarktydy nie będą prowadzić żadnej działalności sprzecznej z zasadami i celami Układu i że w swych stosunkach wzajemnych są one związane zobowiązaniami wymienionymi w artykułach I i V Układu w sprawie Antarktydy.

Artykuł IV

1. W odniesieniu do obszaru objętego Układem w sprawie Antarktydy wszystkie Umawiające się Strony - bez względu na to, czy są Stronami Układu - kierują się w swoich stosunkach wzajemnych postanowieniami artykułów IV i VI Układu w sprawie Antarktydy.

2. Żadne postanowienia zawarte w niniejszej konwencji i żadne poczynania lub działalność, mające miejsce w czasie obowiązywania niniejszej konwencji, nie mogą:

a) stanowić podstawy do zgłaszania, podtrzymywania lub odrzucenia roszczenia do terytorialnej suwerenności na obszarze objętym Układem w sprawie Antarktydy lub stwarzać jakichkolwiek praw do suwerenności na obszarze obowiązywania Układu w sprawie Antarktydy;

b) być interpretowane jako zrzeczenie się lub pomniejszenie przez którąkolwiek spośród Umawiających się Stron bądź podważenie jakiegokolwiek prawa lub roszczenia albo podstawy do roszczenia do sprawowania jurysdykcji przez państwo nadbrzeżne zgodnie z prawem międzynarodowym w obrębie obszaru zastosowania niniejszej konwencji;

c) być interpretowane jako podważające pozycję którejkolwiek spośród Umawiających się Stron w sprawie uznania lub nieuznania przez nią jakiegokolwiek takiego prawa, roszczenia lub podstawy do roszczenia;

d) naruszać postanowień artykułu IV punkt 2 Układu w sprawie Antarktydy, stwierdzającego, że nie należy zgłaszać żadnego nowego roszczenia lub żadnego rozszerzenia istniejącego roszczenia do terytorialnej suwerenności w Antarktyce dopóty, dopóki Układ w sprawie Antarktydy pozostaje w mocy.

Artykuł V

1. Umawiające się Strony, nie będące stronami Układu w sprawie Antarktydy, uznają szczególne obowiązki i odpowiedzialność Stron Konsultatywnych Układu w sprawie Antarktydy w zakresie ochrony i zachowania środowiska na obszarze obowiązywania Układu w sprawie Antarktydy.

2. Umawiające się Strony, nie będące stronami Układu w sprawie Antarktydy, są zgodne, że w swej działalności na obszarze zastosowania Układu w sprawie Antarktydy będą przestrzegać w odpowiednich przypadkach stosowania uzgodnionych środków zachowania fauny i flory Antarktyki oraz innych środków zaleconych przez Strony Konsultatywne Układu w sprawie Antarktydy w wykonaniu przez nie swojej odpowiedzialności za ochronę środowiska Antarktyki przed wszelkimi rodzajami szkodliwej ingerencji człowieka.

3. W rozumieniu niniejszej konwencji określenie "Strony Konsultatywne Układu w sprawie Antarktydy" oznacza Umawiające się Strony Układu w sprawie Antarktydy, których przedstawiciele uczestniczą w spotkaniach przewidzianych w artykule IX tego Układu.

Artykuł VI

Żadne postanowienia niniejszej konwencji nie naruszają praw i zobowiązań Umawiających się Stron, wynikających z Konwencji o uregulowaniu połowu wielorybów i Konwencji o ochronie fok antarktycznych.

Artykuł VII

1. Umawiające się Strony powołują i zgadzają się utrzymywać Komisję do Spraw Zachowania Żywych Zasobów Morskich Antarktyki, zwaną dalej "Komisją".

2. Skład Komisji jest następujący:

a) każda Umawiająca się Strona, uczestnicząca w spotkaniu, na którym została przyjęta niniejsza konwencja, jest członkiem Komisji;

b) każde Państwo - Strona, które przystąpiło do niniejszej konwencji zgodnie z artykułem XXIX, ma prawo być członkiem Komisji w okresie, gdy państwo to prowadzi badania lub połowy żywych zasobów morskich, do których stosuje się niniejszą konwencję;

c) każda organizacja regionalnej integracji gospodarczej, która zgłosiła przystąpienie do niniejszej konwencji zgodnie z artykułem XXIX, ma prawo być członkiem Komisji w okresie, gdy państwa będące członkami tej organizacji mają do tego prawo;

d) Umawiająca się Strona, pragnąca uczestniczyć w pracach Komisji zgodnie z lit. b) i c), zawiadamia depozytariusza o tym, na jakiej podstawie chce ona stać się członkiem Komisji, i o swej gotowości do zaakceptowania obowiązujących środków ochrony. Depozytariusz powiadamia każdego członka Komisji o takim zawiadomieniu i o załączonych informacjach. W ciągu dwóch miesięcy po otrzymaniu od depozytariusza takiego zawiadomienia każdy członek Komisji może zażądać zwołania specjalnego posiedzenia Komisji w celu rozpatrzenia tej sprawy. Po otrzymaniu żądania depozytariusz zwołuje takie posiedzenie. Jeżeli żądanie zwołania posiedzenia nie zostało złożone, uważa się, że Umawiająca się Strona, która nadesłała zawiadomienie, spełnia wymagania członkostwa w Komisji.

3. Każdy członek Komisji będzie reprezentowany przez jednego przedstawiciela, któremu mogą towarzyszyć zastępcy i doradcy.

Artykuł VIII

Komisja ma osobowość prawną i korzysta na terytorium każdego Państwa - Strony z takich uprawnień, jakie mogą okazać się niezbędne do pełnienia jej funkcji i osiągnięcia celów niniejszej konwencji. Przywileje i immunitety, z których korzystać będzie Komisja oraz jej personel na terytorium któregośkolwiek Państwa - Strony, zostaną ustalone w drodze umowy między Komisją i zainteresowanym Państwem - Stroną.

Artykuł IX

1. Działalność Komisji polega na realizacji celów i zasad określonych w artykule II niniejszej konwencji. W tym celu Komisja będzie:

a) ułatwiać prowadzenie badań i wszechstronne poznawanie żywych zasobów morskich Antarktyki oraz morskiego ekosystemu antarktycznego;

b) zbierać dane o stanie i zmianach w populacji żywych zasobów morskich Antarktyki oraz czynnikach wpływających na rozmieszczenie, liczebność i rozmnażanie gatunków odławianych oraz zależnych od nich i powiązanych z nimi gatunków lub populacji;

c) zapewniać uzyskiwanie danych statystycznych o połowach i nakładzie połowowym w odniesieniu do poławianych populacji;

d) analizować, rozpowszechniać i publikować informacje, o których mowa pod lit. b) i c), oraz sprawozdania Komitetu Naukowego;

e) ustalać potrzeby zachowania gatunków i analizować skuteczność środków ochrony;

f) formułować, przyjmować i rewidować środki ochrony, opierając się na najlepszych dostępnych informacjach naukowych, zgodnie z postanowieniami ustępu 5 niniejszego artykułu;

g) wprowadzać w życie system obserwacji oraz inspekcji, utworzony zgodnie z artykułem XXIV niniejszej konwencji;

h) prowadzić wszelką inną działalność, jaka jest niezbędna do osiągnięcia celów niniejszej konwencji.

2. Wymienione w ustępie 1 lit. f) środki ochrony obejmują:

a) określanie wielkości populacji dowolnego gatunku, jaką wolno odłowić w rejonie zastosowania niniejszej konwencji;

b) określanie rejonów i podrejonów na podstawie rozmieszczenia populacji żywych zasobów morskich Antarktyki;

c) określanie wielkości populacji, jaką wolno odłowić w rejonie i podrejonie;

d) określanie gatunków podlegających ochronie;

e) określanie wymiarów, wieku i - w odpowiednich przypadkach - płci gatunków, które wolno odławiać;

f) określanie dozwolonych i zakazanych okresów poławiania;

g) określanie obszarów, rejonów lub podrejonów otwartych lub zamkniętych dla badań naukowych lub ochrony, w tym specjalnych stref ochrony i badań naukowych;

h) regulację nakładu połowowego i metod poławiania, w tym narzędzi połowu, w szczególności w celu uniknięcia nadmiernej koncentracji połowów w jakimkolwiek rejonie lub podrejonie;

i) podejmowanie innych środków ochrony, które Komisja uznaje za niezbędne do osiągnięcia celów niniejszej konwencji, w tym środków dotyczących oddziaływania połowów i związanej z nimi działalności na składniki ekosystemu morskiego inne niż odławiane populacje.

3. Komisja publikuje i prowadzi rejestr wszystkich obowiązujących środków ochrony.

4. Przy prowadzeniu działań wymienionych w ustępie 1 Komisja uwzględnia w pełni zalecenia i rady Komitetu Naukowego.

5. Komisja uwzględnia w pełni wszelkie właściwe środki i przepisy, przyjęte lub zalecone przez spotkania konsultacyjne zgodnie z artykułem IX Układu w sprawie Antarktydy, bądź też przyjęte lub zalecone przez właściwe komisje do spraw rybołówstwa, odpowiedzialne za gatunki, które mogą wystąpić w rejonie zastosowania niniejszej konwencji, aby uniknąć niezgodności między prawami i obowiązkami Umawiającej się Strony, wynikającymi z takich przepisów lub środków, a środkami ochrony, które mogą być przyjęte przez Komisję.

6. Środki ochrony przyjęte przez Komisję zgodnie z niniejszą konwencją są stosowane przez członków Komisji w następujący sposób:

a) Komisja zawiadamia wszystkich członków Komisji o środkach ochrony;

b) środki ochrony staną się obowiązujące dla wszystkich członków Komisji po upływie 180 dni od takiego zawiadomienia o nich, z wyjątkiem przypadków przewidzianych pod lit. c) i d);

c) jeżeli w ciągu dziewięćdziesięciu dni od zawiadomienia, o którym mowa pod lit. a), członek Komisji zawiadomi Komisję o tym, że nie może przyjąć danego środka ochrony całkowicie lub częściowo, środek taki nie będzie obowiązywać tego członka Komisji we wspomnianym zakresie;

d) w razie gdy którykolwiek członek Komisji powoła się na postępowanie, o którym mowa pod lit. c), Komisja na wniosek któregośkolwiek jej członka zwoła posiedzenie w celu ponownego rozpatrzenia takiego środka ochrony. Podczas takiego posiedzenia oraz w okresie trzydziestu dni po nim każdy członek Komisji ma prawo oświadczyć, że nie może nadal akceptować tego środka ochrony i w takim przypadku wspomniany środek przestaje obowiązywać tego członka.

Artykuł X

1. Komisja będzie zwracać uwagę państw nie będących stronami niniejszej konwencji na wszelką działalność prowadzoną przez ich obywateli lub statki, która według opinii Komisji wpływa ujemnie na realizację celów niniejszej konwencji.

2. Komisja będzie zwracać uwagę wszystkich Umawiających się Stron na wszelką działalność, która według opinii Komisji wpływa ujemnie na osiągnięcie przez którąkolwiek Umawiającą się Stronę celów niniejszej konwencji lub na wykonywanie przez taką Umawiającą się Stronę jej zobowiązań wynikających z niniejszej konwencji.

Artykuł XI

Komisja będzie dążyć do współpracy z Umawiającymi się Stronami, sprawującymi jurysdykcję w rejonach morskich przylegających do rejonu objętego niniejszą konwencją, w zakresie zachowania zasobów lub zasobów powiązanych ze sobą gatunków, występujących zarówno w obrębie tych rejonów, jak i w rejonie zastosowania niniejszej konwencji, w celu uzgodnienia środków ochrony stosowanych w odniesieniu do takich zasobów.

Artykuł XII

1. Decyzje Komisji w sprawach merytorycznych podejmowane są na zasadzie jednomyślności. Kwestię, czy dana sprawa jest merytoryczna, należy rozpatrywać jako sprawę merytoryczną.

2. Decyzje w innych sprawach niż te, o których mowa w ustępie 1, są podejmowane zwykłą większością głosów obecnych i głosujących członków Komisji.

3. Przy rozpatrywaniu przez Komisję sprawy wymagającej podjęcia decyzji powinno być wyraźnie zaznaczone, czy organizacja regionalnej integracji gospodarczej będzie uczestniczyć w podejmowaniu tej decyzji, a jeżeli tak, to czy będzie również uczestniczyć którekolwiek spośród państw członkowskich tej organizacji. Liczba Umawiających się Stron uczestniczących w takim charakterze nie powinna być większa niż liczba państw członkowskich organizacji regionalnej integracji gospodarczej, które są członkami Komisji.

4. Przy podejmowaniu decyzji zgodnie z niniejszym artykułem organizacja regionalnej integracji gospodarczej ma tylko jeden głos.

Artykuł XIII

1. Siedzibę Komisji ustanawia się w Hobart w Tasmanii w Australii.

2. Komisja odbywa regularne coroczne posiedzenia. Inne posiedzenia mogą odbywać się również na prośbę jednej trzeciej członków Komisji, jeśli niniejsza konwencja nie stanowi inaczej. Pierwsze posiedzenie Komisji odbędzie się w ciągu trzech miesięcy po wejściu w życie niniejszej konwencji, pod warunkiem że wśród Umawiających się Stron będą przynajmniej dwa państwa prowadzące połowy na obszarze objętym niniejszą konwencją. W każdym razie pierwsze posiedzenie odbędzie się w ciągu roku od dnia wejścia konwencji w życie. Depozytariusz przeprowadzi konsultacje z Państwami - sygnatariuszami konwencji w sprawie pierwszego posiedzenia Komisji, biorąc pod uwagę to, że szerokie przedstawicielstwo tych Państw jest niezbędne do skutecznej pracy Komisji.

3. Depozytariusz zwoła pierwsze posiedzenie Komisji w siedzibie Komisji. Następne posiedzenia Komisji będą się odbywać w jej siedzibie, chyba że Komisja postanowi inaczej.

4. Komisja wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i zastępcę, przy czym każdy z nich jest wybierany na dwa lata i może być wybrany ponownie na dodatkową kadencję. Jednakże pierwszy przewodniczący będzie wybrany na początkową kadencję trzyletnią. Przewodniczący i zastępca nie mogą być przedstawicielami tej samej Umawiającej się Strony.

5. Komisja przyjmuje zasady proceduralne odbywania swych posiedzeń, z wyjątkiem spraw wymienionych w artykule XII niniejszej konwencji, i w razie potrzeby wprowadza do nich poprawki.

6. Komisja może powoływać takie organy pomocnicze, jakie będą niezbędne do wykonywania jej funkcji.

Artykuł XIV

1. Umawiające się Strony powołują Komitet Naukowy do Spraw Ochrony Żywych Zasobów Morskich Antarktyki (zwany dalej "Komitetem Naukowym"), który jest organem doradczym Komisji. Komitet Naukowy odbywa swoje posiedzenia z reguły w siedzibie Komisji, jeśli nie postanowi on inaczej.

2. Każdy członek Komisji będzie członkiem Komitetu Naukowego i wyznaczy jednego przedstawiciela z odpowiednimi kwalifikacjami naukowymi, któremu mogą towarzyszyć inni eksperci i doradcy.

3. W miarę potrzeby Komitet Naukowy może zasięgać rady innych uczonych i ekspertów, powoływanych ad hoc.

Artykuł XV

1. Komitet Naukowy stanowi forum dla konsultacji i współpracy w dziedzinie zbierania, studiowania i wymiany informacji o morskich żywych zasobach, do których stosuje się niniejszą konwencję. Komitet Naukowy zachęca i przyczynia się do współpracy w dziedzinie badań naukowych w celu poszerzania wiedzy o żywych zasobach morskiego ekosystemu Antarktyki.

2. Komitet Naukowy prowadzi działalność, jaka może być zlecona przez Komisję dla osiągnięcia celów niniejszej konwencji, a mianowicie:

a)ustala kryteria i metody podejmowania decyzji dotyczących środków ochrony, wymienionych w artykule IX niniejszej konwencji;

b)regularnie ocenia stan i tendencje zmian w populacji żywych zasobów morskich Antarktyki;

c)analizuje dane o bezpośrednim i pośrednim wpływie połowów na populacje żywych zasobów morskich Antarktyki;

d)ocenia skutki proponowanych zmian metod lub poziomów odłowu i proponowanych środków zachowania zasobów;

e)przekazuje Komisji na jej żądanie lub z własnej inicjatywy oceny, analizy, sprawozdania i zalecenia dotyczące środków i badań pomocniczych dla osiągnięcia celów niniejszej konwencji;

f) opracowuje propozycje dotyczące realizacji międzynarodowych i krajowych programów badań żywych zasobów morskich Antarktyki.

3. Spełniając swoje funkcje Komitet Naukowy uwzględnia pracę innych właściwych organizacji technicznych i naukowych oraz działalność naukową, prowadzoną w ramach Układu w sprawie Antarktydy.

Artykuł XVI

1. Pierwsze posiedzenie Komitetu Naukowego odbędzie się nie później niż w trzy miesiące po pierwszym posiedzeniu Komisji. Następnie Komitet Naukowy będzie odbywać swoje posiedzenia tak często, jak to jest konieczne do wykonania jego zadań.

2. Komitet Naukowy przyjmuje swoje zasady proceduralne i - w razie potrzeby - wprowadza do nich poprawki. Zasady te i wszelkie ich zmiany są zatwierdzane przez Komisję. Zasady proceduralne obejmują tryb przedstawiania opinii mniejszości członków Komitetu.

3. Komitet Naukowy może za zgodą Komisji powoływać takie organy pomocnicze, jakie będą niezbędne do wykonania jego zadań.

Artykuł XVII

1. Komisja powołuje sekretarza wykonawczego w celu zapewnienia działania Komisji i Komitetu Naukowego, zgodnie z trybem i na warunkach ustalonych przez Komisję. Sekretarza wykonawczego powołuje się na okres czterech lat i może on być powołany ponownie.

2. Komisja określi skład personelu sekretariatu w koniecznym zakresie, a sekretarz wykonawczy powołuje personel sekretariatu, kieruje nim i nadzoruje jego pracę zgodnie z zasadami postępowania, trybem i warunkami, ustalonymi przez Komisję.

3. Sekretarz wykonawczy i sekretariat wykonują zadania powierzone im przez Komisję.

Artykuł XVIII

Oficjalnymi językami Komisji i Komitetu Naukowego są: angielski, francuski, hiszpański i rosyjski.

Artykuł XIX

1. Na każdym dorocznym posiedzeniu Komisja zatwierdza na zasadzie jednomyślności swój budżet i budżet Komitetu Naukowego.

2. Sekretarz wykonawczy sporządza projekt budżetu Komisji, Komitetu Naukowego i wszelkich organów pomocniczych oraz przedstawia go członkom Komisji co najmniej na sześćdziesiąt dni przed rozpoczęciem dorocznego posiedzenia Komisji.

3. Każdy członek Komisji wpłaca swoją składkę do budżetu. W okresie pięciu lat od wejścia w życie niniejszej konwencji każdy członek Komisji wnosi jednakową składkę. Następnie składka jest ustalana według dwóch kryteriów: wysokości odłowu oraz równego udziału dla wszystkich członków Komisji. Komisja określa na zasadzie jednomyślności proporcje, według których mają być stosowane te dwa kryteria.

4. Działalność finansowa Komisji i Komitetu Naukowego jest prowadzona zgodnie z przepisami finansowymi, przyjętymi przez Komisję, i podlega dorocznej kontroli księgowej, dokonywanej przez rewidentów księgowych z zewnątrz, wybranych przez Komisję.

5. Każdy członek Komisji uczestniczy na własny koszt w posiedzeniach Komisji i Komitetu Naukowego.

6. Członek Komisji, który nie zapłacił swej składki w ciągu dwóch kolejnych lat, będzie przez czas zalegania z opłaceniem składki pozbawiony prawa uczestniczenia w podejmowaniu przez Komisję decyzji.

Artykuł XX

1. Członkowie Komisji co roku dostarczają Komisji i Komitetom Naukowym w maksymalnie szerokim zakresie dane i informacje statystyczne, biologiczne oraz inne, potrzebne Komisji oraz Komitetowi Naukowemu do pełnienia ich funkcji.

2. Członkowie Komisji dostarczają w ustalony sposób i w ustalonych odstępach czasu informacje o swojej działalności połowowej, w tym o rejonach połowów i o stawkach, w celu umożliwienia sporządzenia zestawień wiarygodnych danych statystycznych o połowach i nakładach połowowych.

3. Członkowie Komisji dostarczają jej w ustalonych odstępach czasu informacje o krokach podjętych w celu realizacji przyjętych przez Komisję środków zachowania zasobów.

4. Członkowie Komisji uzgadniają, że we wszelkiej prowadzonej przez nich działalności połowowej będą wykorzystywane możliwości zbierania danych koniecznych do oceny oddziaływania połowów.

Artykuł XXI

1. Każda Umawiająca się Strona podejmie odpowiednie kroki w ramach swoich kompetencji w celu zapewnienia przestrzegania postanowień niniejszej konwencji oraz realizacji przyjętych przez Komisję środków zachowania zasobów, obowiązujących daną Stronę zgodnie z artykułem IX niniejszej konwencji.

2. Każda Umawiająca się Strona będzie przekazywać Komisji informacje o krokach podjętych zgodnie z ustępem 1 niniejszego artykułu, nie wyłączając informacji o zastosowanych sankcjach w przypadku jakiegokolwiek naruszenia.

Artykuł XXII

1. Każda Umawiająca się Strona zobowiązuje się do podejmowania odpowiednich wysiłków, zgodnych z Kartą Narodów Zjednoczonych, w celu przeciwstawienia się jakiegokolwiek działalności sprzecznej z celami niniejszej konwencji.

2. Każda Umawiająca się Strona będzie komunikować Komisji o wszelkiej takiej działalności, o której będzie jej wiadomo.

Artykuł XXIII

1. Komisja i Komitet Naukowy współpracują ze Stronami Konsultatywnymi Układu w sprawie Antarktydy w sprawach wchodzących w zakres kompetencji tych ostatnich.

2. Komisja i Komitet Naukowy w razie potrzeby współpracują z Organizacją do spraw Wyżywienia i Rolnictwa Organizacji Narodów Zjednoczonych oraz z innymi organizacjami wyspecjalizowanymi.

3. Komisja i Komitet Naukowy będą dążyć w razie potrzeby do rozwijania roboczych stosunków współpracy z organizacjami międzyrządowymi i pozarządowymi, które mogą pomóc w ich działalności, w tym z Naukowym Komitetem Badań Antarktycznych, Naukowym Komitetem Badań Oceanicznych i Międzynarodową Komisją Wielorybniczą.

4. Komisja może zawierać porozumienia z organizacjami wymienionymi w niniejszym artykule oraz w razie potrzeby z innymi organizacjami. Komisja i Komitet Naukowy mogą zaprosić takie organizacje do wysłania obserwatorów na swoje posiedzenia i na posiedzenia swoich organów pomocniczych.

Artykuł XXIV

1. W celu przyczynienia się do osiągnięcia celów zapewnienia przestrzegania postanowień niniejszej konwencji Umawiające się Strony uzgodniły, że należy utworzyć system obserwacji oraz inspekcji.

2. System obserwacji oraz inspekcji zostanie opracowany przez Komisję na podstawie następujących zasad:

a) Umawiające się Strony współpracują ze sobą w celu zapewnienia skutecznego stosowania systemu obserwacji oraz inspekcji, uwzględniając istniejącą praktykę międzynarodową. System ten obejmuje, między innymi, postępowanie w sprawie wkroczenia na statek i prowadzenia inspekcji przez obserwatorów i inspektorów wyznaczonych przez członków Komisji oraz postępowanie państwa bandery statku w sprawie wszczynania śledztwa i stosowania sankcji, opartych na dowodach uzyskanych w wyniku takiego wkroczenia na statek oraz inspekcji. Sprawozdanie o przeprowadzonym śledztwie i zastosowanych sankcjach włącza się do informacji wymienionych w artykule XXI niniejszej konwencji;

b) w celu sprawdzenia przestrzegania środków przyjętych zgodnie z niniejszą konwencją obserwację oraz inspekcję przeprowadza się na pokładzie statków prowadzących badania naukowe lub połowy żywych zasobów morskich w rejonie, do którego stosuje się niniejszą konwencję, za pośrednictwem obserwatorów lub inspektorów wyznaczonych przez członków Komisji i działających zgodnie z warunkami, które zostaną ustalone przez Komisję;

c) wyznaczeni obserwatorzy i inspektorzy podlegają jurysdykcji Umawiającej się Strony, której są obywatelami. Składają oni sprawozdanie członkowi Komisji, przez którego zostali wyznaczeni, a on z kolei składa sprawozdanie Komisji.

3. Przed utworzeniem systemu obserwacji oraz inspekcji członkowie Komisji będą dążyć do opracowania tymczasowych sposobów wyznaczania obserwatorów oraz inspektorów, przy czym tak wyznaczeni obserwatorzy oraz inspektorzy będą uprawnieni do przeprowadzania inspekcji zgodnie z zasadami wymienionymi w powyższym ustępie 2.

Artykuł XXV

1. W razie powstania jakiegokolwiek sporu między dwiema lub kilkoma Umawiającymi się Stronami, dotyczącego interpretacji lub stosowania niniejszej konwencji, takie Umawiające się Strony konsultują się ze sobą w celu rozstrzygnięcia sporu w drodze rokowań, badań, pośrednictwa, pojednania, arbitrażu, postępowania sądowego lub innych pokojowych środków, według ich własnego wyboru.

2. Każdy tego rodzaju spór, który nie zostanie w ten sposób rozstrzygnięty, będzie przekazywany, w każdym przypadku za zgodą wszystkich Stron uczestniczących w sporze, do rozstrzygnięcia Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości albo do arbitrażu, jednakże brak zgody co do przekazania sporu Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości albo do arbitrażu nie zwalnia Stron uczestniczących w sporze od obowiązku kontynuowania poszukiwań rozstrzygnięcia sporu za pomocą jednego ze środków pokojowych wymienionych w ustępie 1 niniejszego artykułu.

3. W razie przekazania sporu do arbitrażu, powołuje się sąd arbitrażowy zgodnie z postanowieniami zawartymi w załączniku do niniejszej konwencji.

Artykuł XXVI

1. Niniejsza konwencja jest otwarta do podpisu w Canberze od dnia 1 sierpnia do 31 grudnia 1980 r. przez państwa, które uczestniczyły w Konferencji w sprawie zachowania żywych zasobów morskich Antarktyki, odbytej w Canberze w dniach od 7 do 20 maja 1980 r.

2. Państwa, które w ten sposób podpisały niniejszą konwencję, będą pierwotnymi sygnatariuszami konwencji.

Artykuł XXVII

1. Niniejsza konwencja podlega ratyfikacji, zatwierdzeniu lub przyjęciu przez państwa, które ją podpisały.
2. Dokumenty ratyfikacji, zatwierdzenia lub przyjęcia składa się na przechowanie rządowi Australii, który jest depozytariuszem.

Artykuł XXVIII

1. Niniejsza konwencja wchodzi w życie trzydziestego dnia po dniu złożenia na przechowanie przez państwa wymienione w ustępie 1 artykułu XXVI niniejszej konwencji ósmego dokumentu ratyfikacji, zatwierdzenia lub przyjęcia.
2. W stosunku do każdego państwa lub organizacji regionalnej integracji gospodarczej, które po dacie wejścia w życie niniejszej konwencji złożą dokumenty ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, konwencja wejdzie w życie trzydziestego dnia po dacie złożenia tych dokumentów.

Artykuł XXIX

1. Niniejsza konwencja pozostaje otwarta do przystąpienia dla wszystkich państw, które są zainteresowane w działalności badawczej lub połowowej odnoszącej się do żywych zasobów morskich, do których stosuje się niniejszą konwencję.
2. Do niniejszej konwencji mogą przystąpić utworzone przez suwerenne państwa organizacje regionalnej integracji gospodarczej, w których skład wchodzi jedno lub więcej państw - członków Komisji i którym państwa członkowskie organizacji przekazały w pełni lub częściowo kompetencje dotyczące spraw objętych niniejszą konwencją. Przystąpienie takich organizacji regionalnej integracji gospodarczej będzie przedmiotem konsultacji między członkami Komisji.

Artykuł XXX

1. Niniejsza konwencja może być zmieniona w dowolnym czasie.
2. Jeżeli jedna trzecia członków Komisji wypowie się za przeprowadzeniem konferencji w celu omówienia zaproponowanej zmiany, depozytariusz zwoła taką konferencję.
3. Poprawka wchodzi w życie po otrzymaniu przez depozytariusza od wszystkich członków Komisji dokumentów jej ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia.
4. Poprawka wchodzi w życie w stosunku do którejkolwiek Umawiającej się Strony po otrzymaniu przez depozytariusza zawiadomienia o ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu tej poprawki. Każda Umawiająca się Strona, od której takie zawiadomienie nie zostało otrzymane w ciągu jednego roku od dnia wejścia w życie tej poprawki, zgodnie z ustępem 3 niniejszego artykułu, jest uważana za Stronę, która wystąpiła z niniejszej konwencji.

Artykuł XXXI

1. Każda Umawiająca się Strona może wystąpić z niniejszej konwencji 30 czerwca każdego roku, kierując nie później niż 1 stycznia tego samego roku pisemne zawiadomienie do depozytariusza, który po otrzymaniu takiego zawiadomienia natychmiast przekazuje je pozostałym Umawiającym się Stronom.
2. Każda inna Umawiająca się Strona może w ciągu sześćdziesięciu dni po otrzymaniu kopii takiego pisemnego zawiadomienia od depozytariusza również zawiadomić pisemnie o swym wystąpieniu i w takim przypadku w stosunku do Umawiającej się Strony, która wystosowała takie zawiadomienie, konwencja traci moc 30 czerwca tego samego roku.
3. Wystąpienie z konwencji jakiegokolwiek członka komisji nie zwalnia go od zobowiązań finansowych wynikających z niniejszej konwencji.

Artykuł XXXII

Depozytariusz zawiadamia wszystkie Umawiające się Strony o:

- a) podpisaniu niniejszej konwencji i złożeniu na przechowanie dokumentów ratyfikacyjnych, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia;
- b) dacie wejścia w życie niniejszej konwencji oraz jakichkolwiek poprawek do niej.

Artykuł XXXIII

1. Niniejsza konwencja, której teksty w językach angielskim, francuskim, hiszpańskim i rosyjskim są jednakowo autentyczne, zostanie złożona na przechowanie rządowi Australii, który przekaże jej uwierzytelnione kopie wszystkim Stronom, które ją podpisały i które do niej przystąpiły.
2. Niniejsza konwencja zostanie zarejestrowana przez depozytariusza zgodnie z postanowieniami artykułu 102 Karty Narodów Zjednoczonych.

Sporządzono w Canberrze dnia dwudziestego maja 1980 r.

ZAŁĄCZNIK DOTYCZĄCY SĄDU ARBITRAŻOWEGO

Sąd arbitrażowy wymieniony w ustępie 3 artykułu XXV składa się z trzech arbitrów, mianowanych w następujący sposób:

Strona wszczynająca postępowanie komunikuje nazwisko arbitra drugiej stronie, która z kolei w ciągu 40 dni po uzyskaniu takiego zawiadomienia podaje nazwisko drugiego arbitra. W ciągu 60 dni po mianowaniu drugiego arbitra strony mianują trzeciego arbitra, który nie jest obywatelem żadnej z tych stron i nie ma obywatelstwa którejkolwiek spośród obu pierwszych arbitrów. Trzeci arbiter jest przewodniczącym sądu.

W razie gdy drugi arbiter nie zostanie mianowany w ustalonym terminie lub gdy strony w ustalonym terminie nie osiągną porozumienia dotyczącego mianowania trzeciego arbitra, to na prośbę którejkolwiek ze stron arbitra tego mianuje Sekretarz Generalny Stałego Trybunału Arbitrażowego spośród osób, które cieszą się dobrą opinią międzynarodową i nie są obywatelami państwa będącego stroną niniejszej konwencji.

Sąd arbitrażowy ustala swoją siedzibę i przyjmuje swoje własne przepisy proceduralne.

Decyzje sądu arbitrażowego są podejmowane większością głosów jego członków, którym nie wolno wstrzymywać się od głosu.

Każda Umawiająca się Strona, nie będąca stroną w sporze, może za zgodą sądu arbitrażowego uczestniczyć w postępowaniu arbitrażowym.

Decyzja sądu arbitrażowego jest ostateczna i obowiązuje wszystkie strony sporu oraz każde państwo, które uczestniczyło w postępowaniu arbitrażowym, przy czym decyzja ta ma być niezwłocznie wykonana. Na prośbę jednej ze stron sporu lub dowolnego państwa, które uczestniczyło w postępowaniu arbitrażowym, sąd arbitrażowy podaje interpretację decyzji.

Jeżeli sąd arbitrażowy nie postanowi inaczej w związku ze szczególnymi okolicznościami sprawy, to wydatki sądu wraz z wynagrodzeniem jego członków ponoszą w równej mierze strony sporu.